

Sygn. akt **VII P 930/11**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2012 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Golec

Ławnicy: Elżbieta Niemerzycka, Włodzimierz Smaga

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Mucha

po rozpoznaniu w dniu: 4 kwietnia 2012 roku w L.

sprawy z powództwa: M. S. (1)

przeciwko: P. P. Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie i wynagrodzenie

I. zasądza od P. P. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. S. (1) kwotę 10.735,83 zł (dziesięć tysięcy siedemset trzydzieści pięć złotych osiemdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od P. P. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. S. (1) kwotę 3.529,33 zł (trzy tysiące pięćset dwadzieścia dziewięć złotych trzydzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami, z tym, że :

- od kwoty 127,26 zł od dnia 11 września 2008 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 65,46 zł od dnia 11 października 2008 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 138,66 zł od dnia 11 listopada 2008 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 107,73 zł od dnia 11 grudnia 2008 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 152,53 zł od dnia 11 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 137,73 zł od dnia 11 lutego 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 125,33 zł od dnia 11 marca 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 132 zł od dnia 11 kwietnia 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 111,14 zł od dnia 11 maja 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 149,54 zł od dnia 11 czerwca 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 77,73 zł od dnia 11 lipca 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 83,60 zł od dnia 11 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 137,46 zł od dnia 11 września 2009 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 106,74 zł od dnia 11 października 2009 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 149,06 zł od dnia 11 listopada 2009 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 148 zł od dnia 11 grudnia 2009 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 132,86 zł od dnia 11 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 109,14 zł od dnia 11 lutego 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 100,26 zł od dnia 11 marca 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 138,80 zł od dnia 11 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 47,66 zł od dnia 11 maja 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 141,33 zł od dnia 11 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 132,60 zł od dnia 11 lipca 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 157,66 zł od dnia 11 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 141,33 zł od dnia 11 września 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 77,06 zł od dnia 11 października 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 116,60 zł od dnia 11 listopada 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 129,73 zł od dnia 11 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty
- od kwoty 154,53 zł od dnia 11 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty

III. w pozostałej części umarza postępowanie;

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.834,60 zł (dwa tysiące osiemset trzydzieści cztery złote sześćdziesiąt groszy);

V. zasądza od P. P. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. S. (1) kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje ściągnąć od P. P. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie) kwotę 713 (siedemset trzysta) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sygn. akt VII P 930/11

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 lutego 2011 roku powód M. S. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. P. Spółki Akcyjnej w W. kwoty 10.770 zł tytułem odszkodowania za nierówne traktowanie w zatrudnieniu (w tym kwoty 10.440 z tytułu nierównego traktowania w zakresie czynności dodatkowych oraz kwoty 330 zł w zakresie dodatku konwojowego) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty, kwoty 3.480 zł tytułem wynagrodzenia - dodatku konwojowego za okres od 1 sierpnia 2008 roku do 31 grudnia 2010 roku po 120 zł miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami od 11-tego każdego następnego miesiąca do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest zatrudniony u pozwanego pracodawcy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony jako kierowca samochodowy. U pozwanego obowiązuje układ zbiorowy pracy przewidujący dodatkowe wynagrodzenie za wykonywanie czynności dodatkowych. Powód, oprócz kierowania pojazdem, wykonuje czynności dodatkowe takie jak załadunek i wyładunek towarów oraz jest odpowiedzialny za przewożone wartości pieniężne. Z dniem 31 marca 2005 roku P. P. stała się jednym pracodawcą dla wszystkich jednostek poczty, w tym dla Centrum Logistyki w L.. Z dokumentów pozwanego wynika, iż w większości oddziałów wynagrodzenie za czynności dodatkowe oraz konwojowanie jest wynagrodzeniem dodatkowym do płacy zasadniczej, natomiast w Oddziale w L. dodatki te nie były wypłacane w spornym okresie czasu. Zdaniem powoda stanowi to nierówne traktowanie w zatrudnieniu o jakim mowa w art. 18^{3a} kp. To, iż wynagrodzenie jest wynagrodzeniem dodatkowym, nie włączonym do wynagrodzenia zasadniczego wynika nadto z zapisu art. 27 ust. 3 układu zbiorowego. Odszkodowanie w zakresie dodatku konwojowego obliczono za okres od 1 kwietnia 2008 roku do 31 lipca 2008 roku jako iloczyn liczby godzin - kierowania pojazdem i kwoty 0,55 zł/h jakie otrzymywali kierowcy (...) w L., zaś odszkodowanie w zakresie dodatku za czynności dodatkowe obliczono za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2010 roku jako iloczyn dni pracy powoda - średnio 20 dni w miesiącu i 14,50 zł za każdy dzień, potwierdzone na kartach drogowych. Z pisma poczty z dnia 25 listopada 2008 roku wynika, iż od 1 sierpnia 2008 roku wprowadzona została jednolita stawka konwojowania na poziomie nie niższym niż 0,80 zł/h, w związku z czym zdaniem strony powodowej od tej daty można domagać się tego dodatku jako wynagrodzenia, obliczonego w analogiczny sposób, z tym, że z zastosowaniem stawki 0,80 zł/h.

Pozwany P. P. Spółka Akcyjna w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm prawem przewidzianych.

W odpowiedzi na pozew podniósł, iż w Oddziale w L. dodatek konwojowy i za czynności dodatkowe zostały włączone do wynagrodzenia zasadniczego, co wpływa na zwiększenie innych składników, pochodnych od wynagrodzenia zasadniczego. Potwierdzenie na kartach drogowych wykonania czynności dodatkowych wynika z porozumienia z dnia 23 sierpnia 1993 roku i zostało zachowane tylko dla celów fakturowania, a więc rozliczania się z usługobiorcami (...) w L.. Pozwany zaprzeczył, aby powód jako kierowca wykonywał czynności konwojowania. Wyjaśnił, iż (...) w L. jest wyspecjalizowaną jednostką poczty, gdzie ochrona wartości pieniężnych jest przekazywana wartownikowi. Pracownicy ochrony wyposażeni są w broń, indywidualne środki ochrony oraz łączność wewnętrzną i zewnętrzną. Kierowca nie wchodzi w skład konwoju. Ma wprawdzie obowiązek wykonywać polecenia dowódcy konwoju, powiadamiać go o miejscu przeznaczenia przesyłki, dokonywać przeglądu systemu zabezpieczeń, a podczas przewozu ładunek nie może zniknąć z pola jego widzenia. Są to jednak, zdaniem pozwanego, zalecenia dla bezpieczeństwa kierowcy. Nadto niezasadne jest żądanie 0,80 zł za każdą godzinę kierowania pojazdem, gdyż konwój ma miejsce tylko wówczas gdy kierowcy towarzyszy konwojent.

W piśmie procesowym z dnia 12 marca 2012 roku pełnomocnik powoda zmodyfikował powództwo, w wyniku hipotetycznego wyliczenia należności dokonanego przez pozwanego i wniósł o zasądzenie:

- 1) kwoty 10.735,83 zł tytułem odszkodowania za nierówne traktowanie w zatrudnieniu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty;
- 2) kwoty 3.529,33 tytułem wynagrodzenia – dodatku konwojowego wraz z ustawowymi odsetkami od 11 –tego dnia każdego miesiąca od kwot i dat, które szczegółowo w tym piśmie zostały opisane.

W pozostałej części pełnomocnik powoda cofnął pozew i zrzekł się roszczenia. Ponadto pełnomocnik powoda niósł o zasądzenie kosztów procesu wg norm prawem przepisanych (pismo- k. 144,145,146).

Pełnomocnik pozwanego nie uznał tak sprecyzowanego powództwa i wniósł o jego oddalenie (k. 152).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. S. (1) został zatrudniony od dnia 11 kwietnia 1995 roku przez państwowe przedsiębiorstwo użyteczności publicznej P. P. w W. Zakład (...) w L. na umowę o pracę zawartą na czas określony do dnia 10 lipca 1995 roku

na stanowisku kierowcy samochodowego (umowa o pracę – k. 2 część B akt osobowych powoda). Następnie strony zawarły kolejną umowę na czas określony do dnia 30 września 1995 roku (umowa o pracę – k. 11 część B akt osobowych powoda). W dniu 1 października 1995 roku powód zawarł z pozwanym umowę o pracę na czas nieokreślony, w oparciu o którą został zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodowego w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę – k.12 część B akt osobowych powoda).

Pismem z dnia 23 marca 2005 roku powód został poinformowany, że w związku z uchwaleniem przez Radę P. P. w dniu 16 lutego 2005 roku oraz zatwierdzeniem przez Ministra Infrastruktury zmian w statucie ppup „P. P.”, z dniem 1 kwietnia 2005 roku staje się pracownikiem ppup „P. P.”, a swoje obowiązki będzie wykonywał w Oddziale w L. na dotychczas zajmowanym stanowisku kierowcy samochodowego (pismo– k. 58 część B akt osobowych powoda).

Z kolei pismem z dnia 28 kwietnia 2005 roku powód został powiadomiony, że zostaje przeniesiony, bez zmiany stanowiska, do Oddziału (...) Centrum Usług (...) w L. (pismo– k. 60 część B akt osobowych powoda).

W związku z opisanymi powyżej zmianami statutu ppup „P. P. stała się z tą chwilą jednym pracodawcą dla wszystkim pracowników zatrudnionych dotychczas w jej różnych jednostkach organizacyjnych (bezsporne). W związku zaś z komercjalizacją ppup „P. P.”, tj. przekształceniem przedsiębiorstwa w spółkę, z dniem 1 września 2009 roku powód stał się pracownikiem „P. P. Spółka Akcyjna” w W.(pismo z 19 sierpnia 2009 roku – k. 89 część B akt osobowych powoda).

U pozwanego pracodawcy w spornym okresie czasu obowiązywał zakładowy układ zbiorowy pracy zawarty w dniu 6 kwietnia 1992 roku, zgodnie z którym pracownikowi przysługiwały dodatki do wynagrodzenia zasadniczego, w tym dodatek za pracę przy konwojowaniu poczty oraz za wykonywanie czynności dodatkowych (bezsporne, por. pismo z 28 sierpnia 2006 roku – k. 65 część B akt osobowych powoda).

W wymienionym okresie praca powoda polegała na tym, iż przewoził on wartości pieniężne, paczki zwykłe i wartościowe, listy zwykłe i polecone. Były one zapakowane w worki. Przewożąc wartości pieniężne powód korzystał z kamizelki kuloodpornej. Jego zadaniem było też codzienne sprawdzanie systemu zabezpieczeń. Gdy kierowca przewoził wartości pieniężne o znacznej wartości towarzyszył mu uzbrojony konwojent. Wówczas obowiązkiem kierowcy było wykonywanie poleceń dowódcy konwoju, ciągła obserwacja powierzonego mu ładunku, w przypadku zagrożenia włączenie urządzenia alarmowego i jak najszybsze opuszczenie strefy zagrożenia, w razie konieczności podjęcie akcji gaśniczej, a także ubezpieczanie ładunku w czasie postoju. Powód miał podpisaną umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, a udział konwojenta nie zwalniał go z tej odpowiedzialności (zakres czynności – k. 7,21,51 i aneksy do zakresu czynności kierowcy - k. 24,37, 39 część B akt osobowych powoda, zeznania świadków M. S. (2) – k. 69 i S. K. - k. 69,70, zeznania powoda M. S. (1) -k.54,153).

W dniu 28 czerwca 2007 roku w (...) w L. zostało zawarte porozumienie z organizacjami związkowymi, na mocy którego ustalono, iż od dnia 1 stycznia 2007 roku dodatek konwojowy wyniesie 0,55zł/h, zaś od dnia 1 sierpnia 2008 roku 0,80 zł/h (pismo dyrektora Oddziału (...) z 24 czerwca 2009 roku – k. 7 oraz z 27 maja 2009 roku – k. 8 oraz pismo centrum (...) z dnia 25 listopada 2008 roku - k. 9).

W spornym okresie czasu pozwany pracodawca nie wypłacał powodowi dodatku za konwojowanie (bezsporne).

W analogicznych Centrach Logistyki P. P. na terenie kraju pracownicy przewożący wartości pieniężne otrzymywali dodatek konwojowy w kwotach od 0,80 zł do 3,60 zł za godzinę pracy (zestawienie - k. 12-13).

Dodatek konwojowy nigdy nie został włączony do wynagrodzenia zasadniczego powoda (fakt nieudowodniony przez pozwanego).

Postanowienia układu zbiorowego pracy przewidujące prawo do dodatku konwojowego dodatek nie uległy zmianie aż do roku 2011 (bezsporne).

W spornym okresie czasu powód jako kierowca wykonywał także czynności nie związane bezpośrednio z kierowaniem pojazdem - dokonywał załadunku i rozładunku przewożonych paczek i worków. Wykonywał też tzw. obsługę OC (obsługa codzienna pojazdu) polegającą na sprawdzeniu jego stanu technicznego, uzupełnieniu paliwa sprzątnięciu i umyciu samochodu (zeznania świadków M. S. (2) – k. 69 i S. K. - k. 69,70, zeznania powoda M. S. (1) -k.54,153).

Za załadunek i rozładunek towaru P. P. otrzymuje od usługodawców wynagrodzenie określone w odrębnej umowie. Dyspozytor w kartach drogowych potwierdzał kierowcy wykonanie czynności dodatkowych przystawiając pieczętkę i wpisując należność. W spornym okresie czasu była to kwota 14,50 zł (zeznania świadków M. S. (2) – k. 69 i S. K. - k. 69,70, zeznania powoda M. S. (1) -k.54,153).

W analogicznych Centrach Logistyki P. P. na terenie kraju wynagrodzenie za czynności dodatkowe było pracownikom wypłacane (tabela stawek - k. 14-21).

W roku 1992 (jeszcze przed zatrudnieniem powoda) Zakład (...) w L. podjął inicjatywę włączenia dodatku za czynności dodatkowe do wynagrodzenia zasadniczego. Celem było ograniczenie ilości dodatków. Dyrektor (...) wydał zarządzenie z dnia 4 maja 1992 roku w sprawie zmiany zasad wynagradzania pracowników (...), w którym stwierdził (par. 1), iż do wynagrodzenia zasadniczego zostaje włączony dodatek za czynności dodatkowe i określił jego wysokość w zależności od dopuszczalnego ciężaru całkowitego pojazdu. Z kolei w piśmie skierowanym do związków zawodowych z dnia 24 sierpnia 1993 roku dyrektor zaproponował włączenie dodatku z dniem 1 października 1993 roku do wynagrodzenia zasadniczego. Została opracowana imienna lista osób z proponowaną stawką, jaka miała być włączona (zarządzenie -k. 43-47, pismo -k. 48, lista -k. 49-50).

Postanowienia układu zbiorowego pracy przewidujące ten dodatek nie uległy zmianie aż do dnia 1 stycznia 2011 roku (informacja o objęciu powoda Zakładowym Układem Zbiorowym Pracy dla (...)P. P.j Spółki Akcyjnej, zawartym w dniu 13 września 2010 roku - k. 102 części B akt osobowych powoda).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach osobowych powoda, których wiarygodności żadna ze stron nie podważała, zeznań świadków : M. S. (2) – k. 69 i S. K. – k. 69,70, a także zeznań powoda M. S. (1) przesłuchanego w trybie art. 299 kpc – k. 54,153.

Sąd obdarzył wiarą zeznania wymienionych świadków oraz powoda w całości, gdyż są zgodne i nawzajem się uzupełniają. Znajdują one także pełne potwierdzenie w treści zakresu obowiązków powoda wraz z aneksami, znajdującymi się w jego aktach osobowych. Także dowody z dokumentów są w pełni wiarygodne i nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo wniesione przez M. S. (1) zasługuje na uwzględnienie w całości. W niniejszej sprawie powód opierał swoje roszczenia na dwóch podstawach - naruszenia zasady równego traktowania, tak w zakresie wypłaty dodatku konwojowego, jak i dodatku za czynności dodatkowe. Za okres od 1 sierpnia 2008 roku powód domagał się natomiast zasądzenia dodatku za wykonywanie czynności dodatkowych jako wynagrodzenia.

W myśl postanowień art.11² kp, pracownicy mają równe prawa z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków; dotyczy to w szczególności równego traktowania mężczyzn i kobiet w zatrudnieniu. Naruszenie powyższej zasady oznacza nierówne traktowanie w zatrudnieniu. Formą kwalifikowana nierównego traktowania jest dyskryminacja, o jakiej mowa w art.18^{3a}kp. Ma ona miejsce wówczas, gdy do nierównego traktowania w zatrudnieniu dochodzi ze względu na określone tam kryterium np. wiek, niepełnosprawność, przynależność związkową pracownika.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z prostą formą nierównego traktowania polegającą na tym, iż powód wykonując pracę w taki sam sposób jak inni pracownicy pozwanego w innych oddziałach, nie dostawał dodatku za konwojowanie oraz dodatku za czynności dodatkowe, które otrzymywali kierowcy w (...) na terenie kraju. Należy zauważyć przy tym to, że od 2005 roku P. P. jest jednym pracodawcą dla wszystkich osób zatrudnionych w jej

placówkach na terenie całej Polski, co oznacza, iż ma obowiązek stosowania ujednoliconych warunków pracy i płacy dla wszystkich pracowników wykonujących taką samą pracę.

Za przyznane przez pozwanego należy uznać, iż w dochodzonym pozwem okresie czasu zakładowy układ zbiorowy pracy przewidywał dodatek za konwojowanie wartości pieniężnych, przy czym sam układ nie określał jego wysokości. W niniejszej sprawie bowiem, mimo zobowiązania Sądu do złożenia układu zbiorowego (por. k. 55) pozwany nie złożył treści układu zbiorowego pracy w zakresie wnioskowanym przez powoda w pozwie (pkt. 4). Wobec tego, należało uznać ten fakt za bezsporny na podstawie art. 233 § 2 kpc.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że powód w spornym okresie przewoził wartości pieniężne i paczki wartościowe. Wprawdzie nie każdy wyjazd powoda jako kierowcy wiązał się z przewożeniem takich wartości, jednakże kursy „bez wartości” były sporadyczne. Nadto pozwany nie ewidencjonował w kartach drogowych, które trasy są związane z przewożeniem wartości. Pozwany reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie złożył innych dokumentów, które by na to wskazywały, a zatem należało przyjąć za powodem, iż czasem konwojowania był czas kierowania pojazdem, a czas ten wynika z kart drogowych.

Całkowicie nietrafny jest zarzut pozwanego, iż powód nie był zobowiązany do konwojowania poczty, gdyż w jednostkach (...) pozwany realizuje konwoje z udziałem wartowników. Już pobieżna analiza zakresu obowiązków powoda wskazuje, iż udział konwojenta nie zwalnia kierowcy od obowiązku pieczy nad przewożonymi wartościami i od konsekwencji wynikających z zawartej z pracodawcą umowy o odpowiedzialności materialnej. Także podczas nieobecności wartownika powód „konwojował” pocztę, bo wówczas także ponosił odpowiedzialność za powierzone mu mienie.

Pełnomocnik pozwanego pracodawcy podnosił, że dodatek konwojowy był włączony do wynagrodzenia zasadniczego powoda. Okoliczności tej jednak nie wykazał w toku procesu. W niniejszej sprawie nie złożył żadnych dokumentów, które miałyby to potwierdzić. Analiza akt osobowych powoda wskazuje, iż w żadnej z umów o pracę (aneksów) nie określono, aby wynagrodzenie zasadnicze obejmowało dodatek konwojowy. Przeciwnie w umowach tych zawarto zapis, że wynagrodzenie jest ustalone i płatne „na zasadach określonych w Zakładowym Układzie Zbiorowym Pracy dla pracowników ppup P. P.”. Tymczasem zakładowy układ zbiorowy pracy przewidywał wypłatę dodatku konwojowego jako dodatkowego składnika wynagrodzenia (niezależnie od wynagrodzenia zasadniczego).

Mając na uwadze powyższe, nie można zatem uznać, aby intencją stron przy zawieraniu stosunku pracy było włączenie dodatku konwojowego do stawki wynagrodzenia zasadniczego powoda. Z informacji złożonej przez pozwanego pracodawcę wynika, że w różnych oddziałach P. P. dodatek konwojowy był w spornym okresie czasu wypłacany w różnej wysokości i wynosił najmniej w Oddziale w S. - 0,80 zł/h (zestawienie wypłacanych dodatków - k. 12,13). Tym samym pozwany, odmawiając wypłaty powodowi dodatku za czynności konwojowania i jednocześnie przyznając go innym pracownikom, wykonującym takie same czynności, jak powód dopuścił się naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest także to, iż powód w określonym w pozwie czasie wykonywał czynności dodatkowe, które polegały głównie na załadowywaniu i rozładowywaniu towarów. Dokonanie tych czynności było potwierdzanie pieczętką z wpisaną kwotą 14, 50 zł. W innych Oddziałach P. P. kierowcy otrzymywali za takie czynności zróżnicowane stawki: za kurs, za punkt, za sztukę, za godzinę (por. tabele stawek - k. 63-70). Dlatego Sąd uznał za wiarygodne twierdzenie powoda i świadków, iż kwota 14,50 zł, widniejąca na pieczętkach przystawianych przez dyspozytora w L., stanowiła wynagrodzenie za czynności dodatkowe. Nadto pozwany nie udowodnił swojego twierdzenia, iż przystawianie takiej pieczętki i wskazana tam kwota wynikały z potrzeb „fakturowania dla zewnętrznych usługodawców”.

Pozwany podnosił także, iż w 1992 roku pracodawca włączył dodatek za takie czynności do wynagrodzenia zasadniczego. Należy zauważyć, iż powód został zatrudniony po tej dacie (podjął pracę 11 kwietnia 1995 roku), a zatem propozycje włączenia dodatku z roku 1992 i 1993 nie mogły dotyczyć powoda. Z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych powoda z tego okresu nie wynika, aby uzgodniona płaca zasadnicza obejmowała ten dodatek. Zważyć przy

tym należy, że w aktach osobowych powoda znajduje się pismo nazwane „aneks do zakresu obowiązków”, podpisane przez powoda w dniu 26 czerwca 2005 roku, z którego wynika, że w związku z włączeniem do wynagrodzenia zasadniczego dodatku za czynności dodatkowe kierowcy zostaje rozszerzony zakres obowiązków powoda o czynności dodatkowe, wynikające z umowy z usługobiorcą (k. 14 część B akt osobowych powoda). Jednak porozumienie to zostało przez strony zawarte w trakcie trwania umowy o pracę na czas określony z dnia 11 kwietnia 2005 roku. To porozumienie dotyczyło zatem warunków wynagradzania powoda jedynie w czasie trwania tej konkretnie umowy. Potem strony zawarły jeszcze dwie umowy, w tym przede wszystkim umowę o pracę na czas nieokreślony z dnia 1 października 2010 roku i ustaliły nowe zasady wynagradzania powoda. W tej umowie strony określiły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie na podstawie przepisów Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w ppup „P. P.” z dnia 14 marca 1995 roku (w umowie wskazano, że będzie to wynagrodzenie zasadnicze i premia). W chwili zawarcia tej umowy o pracę, zakładowy układ zbiorowy pracy P. P. przewidywał dodatek za czynności dodatkowe i taka sytuacja cały czas trwała do 31 grudnia 2010 roku.

Wobec tego, także w zakresie tego dodatku pozwany pracodawca dopuścił się nierównego traktowania w zatrudnieniu.

Zgodnie z treścią art. 18^{3d} kp, osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

Ustalając wysokość tego odszkodowania Sąd przyjął w zakresie dodatku za konwojowanie kwotę wskazywaną przez powoda - 0,55 zł/h i czas kierowania pojazdem wynikający z kart drogowych. Stawka 0,55 zł/h nie jest wyższa od żadnego z tego typu dodatków wypłacanych w innych (...) w Polsce, dodatkowo taka stawkę przyjęto w (...) L. w porozumieniu z dnia 28 czerwca 2007 roku. W zakresie dodatku za czynności dodatkowe Sąd przyjął kwotę 14,50 zł za każdy dzień pracy, zgodnie z potwierdzeniem ma karcie drogowej. Należy przy tym wskazać, iż hipotetycznego wyliczenia odszkodowania w tym zakresie dokonał sam pozwany na wniosek powoda (por. wyliczenia – k. 136-138), zaś strona powodowa wyliczenie to zaakceptowała (por. k. 144). Odsetki ustawowe od tak ustalonego odszkodowania Sąd ustalił od dnia doręczenia pozwu (co nastąpiło w dniu 12 września 2011 roku - k. 26) do dnia zapłaty, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 300 kp.

Pozwany nie zakwestionował także faktu, iż od dnia 1 sierpnia 2008 roku, w wyniku porozumienia ze związkami zawodowymi, wysokość dodatku za konwojowanie w (...) L. została ustalona w kwocie 0,80 zł (pismo - k. 7,8). Ponieważ, jak wskazano, prawo do dodatku wynika z zakładowego układu zbiorowego pracy, pracownik może domagać się go tytułem wynagrodzenia. Może być bowiem tak, iż brak wypłaty jakiegoś składnika wynagrodzenia rodzi jednocześnie prawo do dochodzenia samego wynagrodzenia jak też, (jeżeli jest wynikiem nierównego traktowania) prawo do odszkodowania z tego tytułu (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1996 roku, I PRN 94/96).

W niniejszej sprawie powód dokonał wyboru roszczeń, dochodząc dodatku konwojowego za okres od 1 kwietnia 2008 roku do 31 lipca 2008 roku tytułem odszkodowania, a za okres od 1 sierpnia 2008 roku do 31 grudnia 2010 roku tytułem wynagrodzenia. Wyliczenia hipotetycznego tego wynagrodzenia także dokonał pozwany, a strona powodowa je zaakceptowała (por. wyliczenia – k. 65-67, pismo pełnomocnika powoda – k. 144,145). Rozstrzygnięcie w tego żądania Sąd oparł na treści art. 77¹ kp.

Powyższe wynagrodzenie Sąd zasądził wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności każdej z kwot (11-ty dzień każdego następnego miesiąca) do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp oraz art. 85 § 1 i 2 kp.

W części, w jakiej pozew został cofnięty ze zrzeczeniem się roszczenia, należało umorzyć postępowanie na podstawie art. 355 § 1 kpc.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd oparł na treści art. 100 zdanie 2 kpc obciążając w całości kosztami pozwanego. Powód wprawdzie nieznacznie uległ co do swojego żądania, jednak określenie należnej mu sumy wymagało obrachunku. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanego kwotę 1.800 zł składa się wynagrodzenie

pełnomocnika powoda wg stawki określonej w § 6 pkt. 5 w związku z § 11 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r. nr 163 poz.1349).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych Sąd oparł na treści art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), obciążając pozwanego nieuiszczoną opłatą od pozwu w części, w jakiej powództwo zostało uwzględnione (tj. 5 % od łącznie zasądzonej kwoty 14.265,16zł = 713 zł).

Sąd nadał z urzędu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda (zaświadczenie o wynagrodzeniu – k.51) na podstawie art.477² § 1 kpc.

Z tych też względów i z mocy powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.